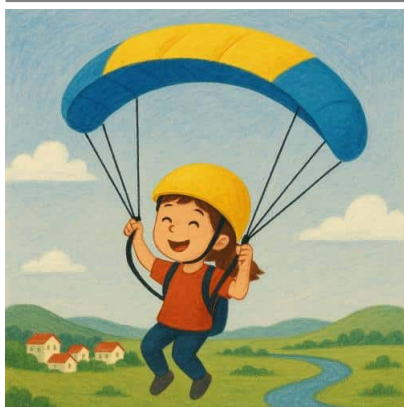

El primer vol

L'Emma tenia vuit anys i sempre mirava els ocells quan passaven pel cel. Li agradava veure com obrien les ales i s'enlairaven sense esforç. Un dia va dir:

—“Jo també vull aprendre a volar.”

El seu pare li va somriure i li va explicar que les persones no tenien ales, però que hi havia altres maneres de sentir-se com un ocell. Així que un dissabte, van anar junts a la pista d'un petit aeroclub.

Allà, un monitor amable els va ensenyar un parapent groc i blau.

—“Això no són ales d'ocell, però quan s'inflen amb l'aire, també poden volar”, va dir.

L'Emma va obrir uns ulls com taronges. Li feia una mica de por, però també molta il·lusió. El monitor li va posar un casc i li va explicar pas a pas què havia de fer: córrer fort, confiar i deixar-se endur pel vent.

Quan va arribar el moment, l'Emma va notar el cor bategant molt ràpid. Va córrer amb totes les forces, va sentir com el parapent s'omplia d'aire i, de sobte... els seus peus ja no tocaven a terra!

—“Estic volant!”, va cridar, mentre el vent li xiulava a les orelles.

Des de dalt, va veure les cases petites, els camps verds i fins i tot un riu que brillava com si fos d'argent. Se sentia lliure i valenta. Quan va aterrar, tots van aplaudir.

El pare li va dir orgullós:

—“Has après a volar, Emma. Però no només amb el parapent. Has après que quan tenim por, si fem un pas endavant i confiem, podem descobrir coses meravelloses.”

Aquell dia l'Emma va entendre que volar no volia dir tenir ales, sinó atrevir-se a fer allò que sembla impossible.